

אור השבוע

העזון הפסטי - בית ספר אור אפרז ארזונות קרית גן

כ"ה שבט תשע"ו * 2016/02/16

עזון אפרז
262

אור הפרשה

משפטים

חשיבותו, אינו יכול להיות יסוד מוצק לחיים מסוריים.

שנית, כשם שהקב"ה בלתי-מוגבל, כך גם מצוותיו איך-סופיות. בכל מצווה, גם בכזאת המובנת בקלות בשכלנו, יש כוונת ומשמעות עמוקות הרבה יותר, עד איך-סוף. ואם האדם יקיים מצווה זו רק מהרובט ההגיזני שלה, הוא מחמיץ את כל המעמקים הפנימיים שבה.

לכן עלינו לזכור, שהיסוד לכל המצוות, גם לאלה השכליות וההגיזניות, הוא האמונה בה'. אנו מקיימים מצוות אלה ראשית-כול מפני שהקב"ה ציוונו לעשותן. גישה כזאת מביטחה, שהמוסר יהיה אמיתי וציבי, ולא מוסר מתחלף ומשתנה.

היא, להשתית את המצוות הללו על שכלנו ועל הבנתנו. לעיתים נדמה שאין הכרח להאמין בה' כדי להבין שאסור לפגוע בזולת ויש לפצות את מי שנפגע על-דינו. אלה לכאורה דברים הגיוניים ומובנים מאליהם.

באה התורה ומדגישה לפנינו, שאף את המצוות הללו יש להשתית על האמונה בה'. עלינו לקיים את המצוות השכליות לא משום שהבנתנו מחייבת לקיים, אלא משום שהקב"ה ציווה אותנו לקיימן. לכן מיד לאחר תיאור מעמד הר-סיני מתחילה התורה לעסוק ב'משפטים', כדי שנחוש, כי היסוד של המצוות הללו אף הוא בסיני.

היסוד הזה חשוב ונחוץ מכמה טעמים: ראשית, אינו יכולים לבסס את אורחות-חינוך רק על השכל וההגיזון. השכל, עם כל

בפרשת משפטים, אנו מבקשים לדעת מהי אותה תורה שניתנה בהר סיני, חלק ממנה הם המשפטים. 'משפטים' הן מצוות הגיוניות ושכליות, שגם אחרנו בעצמנו היינו מגיעים להכרה בהכרח לקיימן. ואמנם, רובה של פרשת משפטים עוסק בעניינים שבין אדם לחברו וכדומה - דברים הגיוניים, המובנים מאליהם.

וכאן מתעוררת התמיהה הגדולה: מה טעם מצאה התורה להבליט מיד לאחר מעמד הר-סיני את המצוות הפשוטות וההגיזניות הללו? הרי אל המצוות הללו היינו מגיעים גם בכוחות עצמנו, ולא לשם כך היה דרוש, לכאורה, אותו מעמד מפואר של מתן-התורה!?

אין זאת, אלא שהתורה רוצה ללמדנו בהר כיצד להתייחס אל אותן מצוות שכליות והגיזניות, אל ה'משפטים'. הנטייה הטבעית שלנו

יש לי מושג בן אדם לחברו

אין להנות (לשקר) ו'לעבוד עליו" או לגזול אדם שהוא זר, שונה או עולה חדש, כי גם בני ישראל היו 'גרים' בארץ מצרים.

אין לענות אף אדם ובמיוחד אלמנה ויתום שקול תפילתם נשמע תמיד לפני האלוהים.

אין להלוות בריבית. כאשר תמורת ההלוואה מלקח משכון והוא חיוני לחיי הלווה, יש לאפשר לו להשתמש בו בשעת הצורך.

אין לשמוע ללשון הרע. על אדם המוצא אבידה להשיב אותה לבעליה, גם אם הוא שונא אותו. כך גם אדם הפוגש את בהמת שוואו רובצת בדרך תחת משאה, אסור לו להתעלם ועליו לסייע לו הפוצע את חברו ישלם לו תשלומים שונים על הפגיעה: דמי אבטלה על כך שלא יכל לעבוד כשנפצע, כסף עבור הטיפולים הרפואיים, תשלום על הכאב והבושה שנגרמו לו וכן תשלום על הפיחות בשוויו שאירע כתוצאה מן הפגיעה. הפוצע - או מקולל - את אביו או אמו, חייב מיתה.

שבת שלום!

אור בלב

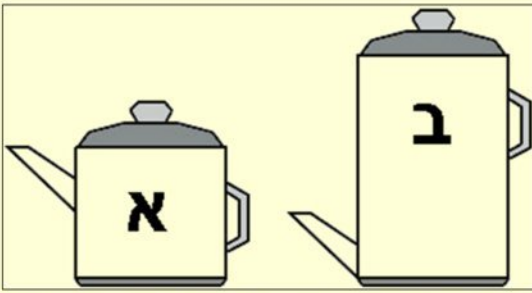
"הרמב"ם פוסק להלכה, כי מעשה טוב אחד של יהודי אחד, יכול להכריע את כל העולם לכף זכות. אם כך, 'המפתח' לבאולה, נמצא ביד כל אחד"

אור משלנו - חוג אנימציה בהקרנה ראשונה של התוצרים!

כמה ליעטר?

אם קומקום א' יכול להכיל ליעטר של נוזלים, כמה יוכל להכיל קומקום ב'?

"רוצו לבית של דודה מתילדה!"
 "אבל..."
 "נו, רוצו מהר!"
 "אבל היא התקטרה להודיע שהיא עוד מעט באה אלינו..."
 "נו, בדיוק בגלל זהו מהרו, לפני שהיא תגיע!"

נושאים לבית מילון

אני צומח שמנמן ומתוק ואפילו פורח אני יליד הארץ בשם המושאל אבל מכאוב ודוקר, כמה חבל! מי אני?

שבוע הבא
 תעודות
 בהצלחה
 לכוולם!
 שבת שלום!

שני גנבים טדדו בנק וברחו עם הסלל.
 גנב א': "בוא נספור כמה כסף גנבנו!"
 גנב ב': "בשביל מה להתאמץ? נקרא מחר בעיתון!"

כתיבה יוצרת

מאת בר צמח

יצרנה יביבור הכובל את יצירה בוקר אורח ביום לאלי וחמים קאה תה ולאעה את אומא אהברת עם וגלציה אצות אטיו אלמסת; אחרי הכו הם עובדים כל הלבוע ובאו להם ארתות ביחד עם האלסחה. הם החליטו אכת אטיו בן תריב לבכירון יעקב למ יל צמחיה יפה וגנים אלסוחים. הם סיכמו לאוח"כ ילכו אכחו גלידה. תה היא ילה בת לל לרה בכירון יעקב ומאוב אוהבת טכע. אזכ תה אוהבת עם עוב דבר-את אוסל הבובות שלה. כלסימא אטיו הלכו אעבר תנות האליה ברכים חלסו איד תנות צעצועים ותה ראותה בובה ג'ינ'ית עם נאשים והקוקיות לבלה סרבו עם אלשבות והיתה לנה אהבובות שלה. תה אוהבה אותה וביקלה אמנא: "אמא אפסלר את הבובה הפאנת" וטמא אמרה: "אז מתוקה, אני מצטערת, יאלק כבר הרבה בובות זה מפטיק אק". ותה אמרה בעלב: "אזכ אמא אני מאוב רוצה אותה יותר מאכ הבובות אלי". והסיסה: "כא הבובות אליבולות בשלות כבעב בהי ויהא, היא מינחת באקה". אזכ אמא התעקלה ולא הסכימה אכ מה אלסות ק אמרה תה אעצמה, אפסמים אכ אקבלים כל מה לרזים והחליטה להסתפק במה לל וללמוח בחוקה ולספול השתכנה וייתרה על הבובה האקסימה לכ"כ רצתה, כיוון לאו רצתה להרוס בויוח מיתר את היום הכיס ליהיה עם אלמסתה.

תלמידות
 ו' בנות
 בסיס
 מבצע
 תפילה